

Stock
Purchase
1873

(Under Paris belägring)

— Fru Markisimans hästar äro på bordet!

STOCKHOLMS

PUNSCH

1873

Nº 1.

Pris för helt år: 5 Rdr Rmt, för ½ år: 3 Rdr Rmt, för ¼ år: 1,75 Rdr Rmt, postförvaltarearvodet inberäknadt, lösnummer 15 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" **Norrvalmsgatan Nº 5.**

April
d: 5.

Snällpresstryck hos Schlachter & Söderff, Stockh

Mitt herrskap; Tillåt mig att presentera
 En "Stockholms punsch" af nytt och bästa slag
 I fall den tyckes vinna ert behag
 Skall längre fram på våren ni få mera.

Mom: 1.

Prutnings-Momenter (af Jeppe).

Mom: 2.

— 5 R:dr min nådiga är sista priset!
— Ah-h! det är väl inte möjligt?

— Inte ett öre mer än 4 och 50!

Mom: 3.

Mom: 4.

— Det är således herrns sista ord?
— Wi kunna ju jemka till 4 och 75 —

För min skuld får det väl bli för 4 och 50
ändå? — (Tyst bifall med småleende.)

— Ditt förnuft tyckes blifvit qvar i botten på
glaset! yttrade någon till en drinkare. —
— Omöjligt min vän — blef svaret — jag töm-
mer mitt glas allt för väl.

En ung adelsman skröt i ett sällskap öfver att
hans stamfader var af den äldsta kända familj på
jorden.

En infallsmakare yttrade då att, enligt Darwins
theori, voro apornas familj den äldsta kända,

— Hvad är det der för ett litet vidunder? — frå-
gade obetänksamt ett fruntimmer ett annat, som hade
en liten flicka i sitt sällskap. — Det är min dotter.
— Ack hvad hon är söt! —

Man bad ett qvickhufvud definiera hvad som me-
nas med en spirituel man.

— En spirituel man — svarade han — är ingen-
ting annat än den, som blifvit född med ett glas vin
i hufvudet, —

Dryckes-Panorama

(af Habo).

Toddy.

Lilla Suppen.

Öl.

Kaffetären.

Ölost.

Champagne.

En Ungkarls Missöden.

(Fri bearbetning efter Engelskan af G. U.)

Jag var ungtkarl, nöjd och lycklig. Jag är ännu ungtkarl nöjd, men icke lycklig. Se der skillnaden mellan hvad Thomas Skraler var för en månad sedan och hvad han nu är, men då hade jag ännu inga giftastankar, jag sydde sjelf knappar i mina pantaloner utan ringaste tanke på, att någon kvinna skulle taga denna sysselsättning ur mina händer.

Dock! en dag, då jag satt uti Brunsparken, ritade siffror i sanden och beräknade vinsten på mina Jernvägsaktier, föll en skugga öfver mina kalkyler. Var det ett fult omen? Jag vände mig om och fann att skuggan föranleddes af en förtjusande blondin, hvars skälmaktiga blå ögon logo mellan en ram af gyldene lockar under det att skalken hvilade på hennes läppar. Var detta en hägring, eller var det en verklighet? Häpen, bländad, öfverrunnen, låg mitt hjerta, trots mitt kvinnohat, redan för hennes fötter. Jag skrufvade peruken rätt, slätade ut frakskjörten och ställde mig i position, för att göra ett imponant intryck på henne. Jag hade mina fyrtio på nacken; hon minst sina trettio, men icke bör någon inbilla sig, att man vid den åldern är mindre förmögen till glödarde kärlek. Hon betrak-

tade mig. O sköna kvinna! din bild var för evigt med fotografisk trohet inpräglad i mitt hjerta.

Jag beslöt i min hänförelse, att, till hvarje pris, skaffa mig underrättelse om, hvem denna kvinna var och en liten trashank bragte mig snart, för ett par slantar, kunskap derom. Mitt ideal var enka hette Ephi-genia *** och var egarinna till en liten gård ej långt från Norrtelje, min egen hembygd. Der bodde hon med sin bror, som förvaltade egendomen. Jag viste nog; mitt beslut var redan fattadt. Jag skulle efterträda den aflidne mannen i hans äktenskapliga rätt och köra brodern på porten.

Jag anförtrodde mitt beslut åt min vän Pehr Skramlin. Han stirrade på mig som hade han haft en vansinnig framför sig; han öppnade sina läppar liksom för att ropa på hjälp och jag fruktade att han skulle slå mig till marken med sin stora Cassabok, som han hotfullt höjde mot mig. Men intet af detta skedde. Den enthusiastiska glöden i mina ögon måtte hafva hänfört honom ty han var sjelf förlofvad. Han sträckte sina armar mot mig och vi omfamnade hvaran hjertligt. Skramlin, som var mycket bekant med mitt hjertas utkorade, lofvade om några dagar arangera en liten utflykt, hvarvid jag skulle få göra hennes bekantskap.

(Fortsättning)

**Framför M:lle
Amalia Lindegrens
tafla "Flickan
med Apelsinen".**

Flickan: Om jag vore som den der ungen, så åt jag upp min Apelsin, i stället för att sitta och hålla i den så der.

Gossen: Jo se hon hade vist någon yngre bror, som hon ville ge smaka.

Fråga.

Hvad är talrikare än vi sjelfva tro?

Svar.

Wåra år,
Wåra fel,
Wåra skulder,
Wåra fiender.

Klyftig tolkning.

En herre, som dagligen offrade flera timmar på sin toilett, be-

**På National-Museum
(af Barocco.)**

nyttjade sig dervid af åtskilliga små konstgrepp, som han var mycket angelägen att förhemliga. Han hade dertill befallt sin betjent att afvisa hvar och en, som under den tiden önskade tala vid honom.

En dag ser han dock, midt under dessa hemliga bestyr, ett fruntimmer inträda. Förtviflad öfver att se sin hemlighet upptäckt, öfverhopar han betjenten med förebråelser. Denne försäkrar sig dock hafva afvisat hvar och en, som velat tala med hans husbonde. — Men huru har då detta fruntimmer kommit in? — Emedan hon blott önskade se eder! — blef det klyftiga svaret. —

Anmälan.

Då vi härmed anmäla "Stockholms Punsch" till prenumeration, anhålla vi få fästa allmänhetens uppmärksamhet på, att meningen ej är att genom detta nya blad söka, genom någon slags concurrens, uttränga andra i vårt land utkommande skämttidningar; ändamålet är tvärtom att, vid sidan af dessa, söka bereda allmänheten nöjet af en i Sverige ännu obegagnad form för skämtet. Wi ämnar nämligen ej genom en underhållande text söka vinna allmänhetens bevägenhet, men deremot genom våra illustrationer och anekdoter. Hvarje nummer af tidningen kommer att öfverflöda af karrikatyrrer, till största delen svenska originalteckningar, och endast då och då innehålla något hemtadt från utländska karrikatyrblad, antingen för att visa något nytt sätt för desaminas framställande eller af annan orsak, som kan göra dem förtjente af att reproduceras.

Wi hoppas kunna lämna en tidning, som skall blifva välkommen i hvarje familj och verkligt roande för alla åldrar af båda könen. Wi komma dertill att noga undvika allt, som kan hänföras till personlighet och frivolitet; vi skola icke heller så djupt inblanda oss uti hvarken politiken eller livets hvar-

dagshändelser att det kan blifva förargelseväckande, men alla pikanta händelser, så väl på den stora världsteatern, som inom trängare kretsar, så snart de ej stå i strid med denna tidningens tendens, skola blifva föremål för våra illustrationer; äfvenså skola vi lämna karrikerade teckningar till mera omtyckte humoristiske författare samt dertill egnade anekdoter.

Texten kommer således — i motsats till öfriga skämttidningar — att spela en underordnad rol, men illustrationerne deremot hufvudrolen, och, för att öka värdet af dessa, komma de att delvis utföras i färgtryck, så att hvarje nummers första sida alltid innehåller ett sådant.

Tidningen utkommer från och med April månads början med ett nummer i veckan. Priset blifver för helt år 5 R:dr; $\frac{3}{4}$ år 4 R:dr 10 öre; $\frac{1}{2}$ år 3 R:dr; $\frac{1}{4}$ år 1 R:dr 75 öre, postförvaltarearfvodet inbegripet. Lösnummer säljas å de flesta tidningsutdelningsställen å 15 öre. Prenumeration sker i Landsorten å postkontor, i bokhandel och å tidningsutdelningsställen. Personer i hufvudstaden, som önska tidningen till sig skickad, torde prenumerera å dess tryckeri: «Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt» Norrmalmsgatan N 5.

Redaktionen.

STOCKHOLMS

PUNSCCK

1873

N° 2.

Pris för helt år: 5 Rdr. Bmt; för ½ år: 3 Rdr. Bmt; för ¼ år: 1,75 Rdr. Bmt, postförvaltarearfvodet inberäknadt, lösummer 15 öre. — Preummeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Normalmsgatan N° 5.

April
d: 10.

— Hi-i-i- dadda! Hi-i-i-

— Hvarför gråter gossen nu igen?

— wow-wow- hi-i-i- rädd för wow-wow.

Skridskomanien
(af Barocco).

— Att Löjtnant X. kan åka så stadigt, han som skall vara en sådan vinglare!
— Å det är väl just vid skridskoåkning, som det behöfves vara lätt på foten.

— Er fot har ni anførtrott mig. — Ack om det varit er hand i stället!

— Följer du med och åker skridsko?
Vi ska dansa francaise och lancier der nere; det blir riktig skridskobal.

— Lagg då för all del bort muffarne! annars kan balen få ett spenamn.

Deklamationer i nyaste stil

(af Jeppe)

Så smärt, som stjelken på en lilja.

Så fyllig, som en mognad ros.

Du är så ren, som Gudars vilja.

Och dock så varm, som Freja tros.

En Ungkarls Missöden.

(Fri bearbetning efter Engelskan af G. U.)

Skramlin höll alltid ord, och så äfven nu. På utsatt dag infann jag mig i splitter nya kläder, min bästa peruk och de trångaste blankkläder-stöflor, som någonsin trängt ett par liktornar.

Under utfarten presenterad för min utkorade, var jag nog lycklig att se henne egna mera uppmärksamhet åt mig, än åt någon annan. O Ephigenia! aldrig glömmet jag denna dag. Dina ögons glöd förbryllade mig och känslan af min stormande kärlek döfvade qvalet af mina liktornar. När jag förklarade dig kärlekens betydelse, förekom jag mig sjelf sublim — och, då vi vid soupen tillsammans desikerade en dufvopastej och utbytte tankar om hemlifvet, var jag redan säker om min framgång. Hon var öfvervunnen, jag segrare — hvad mera kunde jag väl önska? Men, hade jag blott kunnat skåda några tiotal af timmar framåt i tiden, skulle jag dock ej varit så stolt och förnöjd. Se här hvad som hände mig.

Jag hade för utfarten hyrt hökare Wågmans gigg och häst. Giggan var nymålad och uppiffad på bästa sätt; hästen var väl mager och något besynnerlig till sätt och utseende, men det hela tog sig rätt bra ut och jag utbad mig att få föra Ephigenia i min gigg. Anbudet antogs. Giggan fördes fram. Vi uppstego deri. Jag smackade på borgerligt vis, men

min buchefalus stod stilla. Jag tänkte: troligen har han fått en finare dressyr och slog ett par klatschar, men han blott klippte med öronen och ruskade på huvudet. Jag lät ett kraftigt rapp falla på hans länd, men den besten började, i stället för att gå framåt, skjuta baklänges. Vi voro på detta vis nära att komma kräftgången ned i en hönsdam, då de kringsetandes skratt och tillrop bragte mig nästan ur fattningen. Situationen var kritisk; jag fattade piskans andra ända och bearbetade det odjuret efter bästa förmåga. Han började å sin sida att på det mest rasande sätt slå igen. Stickor och strå yrde vidt och bredt omkring och hofvarne nästan rörde vid mina ögonlock, men, liksom Björn Jernsidas bergserkar ej blinkade för svärdshugg, blinkade icke heller jag för de välskodda hofvar, som hveno omkring min näsa. Mitt tålamod var slut; bragt till det yttersta lät jag rapp falla på rapp och nu bar det af med en en fart, som kunde täfla med jernvägens snälltåg. Förtviffad drog jag, allt hvad jag förmådde, i tömmarne och Ephigenia skrek med full hals, men förgäfves. Lyckligtvis gick dock allt väl framåt till nästa gård, der vägen böjde omkring en fåhuslänga. Jag märkte faran, men den var oundviklig. I nästa ögonblick slog hjulet mot knuten och min Ephigenia och jag slungades åt motsatt håll midt uti en pöl af misstänkt brunaktig färg. Vattnet var ej djupt, fallet ej farligt och vi voro snart åter oskadade på benen. Det var klart att djuret hade

Deklamationer i nyaste stil (af Jeppe)

Kyss mig min sköna!

Låt min låga, få genomströmma äfven dig!

Ack jordens rund och himlens båga, försvinna, när du kysser mig.

koller. Jag urskuldade mig på bästa sätt, och, ehuru hennes toilett lidit betydligt af badet, visade Ephigenia ingen ovilja mot mig för det skedda missödet. Vi tillryggalade den öfriga vägen till fots. Min kärlek tog under tiden ökad fart, och jag lade mitt hjerta för hennes fötter. Vi blefvo dock snart störda af hennes bror, som kom efter oss i deras vagn. Han öfverhopade mig med förebråelser och förbjöd mig deras hus, samt hotade mig med ett kok stryk, om jag vågade att sätta min fot inom deras tröskel.

Hvad var nu att göra? Vi skiljdes, Ephigenia gråtande, brodern svärjande, och jag den olyckligaste älskare på jorden, kär ända öfver öronen. Jag befann mig i ett slags febertillstånd; kärleken var nära att qväfva mig och jag trodde min nya väst skulle sprängas i sömmarne under mina djupa suckar. Jag kände att jag måste, till hvad pris som heldst, se och tala med Ephigenia, äfven med fara att få mina leder mörbultade och jag beslöt att samma natt våga ett försök att träffa henne. Hon hade för mig, så väl och fullständigt, beskrifvit byggnadernas och rummens läge. Utanför hennes fönster, hade hon sagt, var en spalier af hundrofvva, som slingrade sig upp efter väggen; der framför en hundkoja. Det var således ej svårt att finna mitt hjertas utkorade. Mitt beslut var fattadt. Med nattens inbrott var jag redan ett godt stycke på väg. Nattskåran lät höra sina knarrande toner, här och der.

(Fortsättning.)

»Jag älskar dig högre än allt annat på jorden» utbrast en ung trädgårdsmästare till sin käreasta, i det han ömt tryckte hennes hand. »Dito,» svarade hon och återgaf lika ömt hans handtryckning. Den passionerade älskaren, som icke var serdeles hemma i språkets mysterier, var svårligen brydd att kunna förklara meningen af ordet »dito.» Då han följande dagen befann sig under arbete tillsammans med sin fader, frågade han derföre, »Far: hvad menas med dito?» — »Det skall jag snart förklara,» svarade den gamle »är icke detta här ett kálhufvud?» — »Jo far.» — »Nåväl här är dito,» tillade han, pekande på ett annat. »Det måtte jag säga,» utbrast den förtörnade älskaren »kallade hon mig verkligen för kálhufvud!»

»Mr Jones» yttrade en andans man, under ett embetsbesök »jag ser hvarken er eller er Mrs Jones i kyrkan om Söndagseftermiddagarne.» — »Det är sannt» — svarade Mr Jones »men min hustru måste vara hemma för att se efter barnen; och alldenstund det är en nästan ansträngande syselsättning, stannar jag för att hålla henne sällskap.» — »Huru skall jag förstå detta? — ni har då inga tjenare?» — »Åh jo, vi hafva tre stycken, men de lemna oss inga friheter.»

En amerikansk tidningsredaktör erfor en så stor glädje öfver en rivals dödsfall, att han notificerade det samma under rubriken: »nöjen»

STOCKHOLMS

PUNSCHE

1873

N° 3.

Pris för helt år: 5 Rdr. lmt; för ½ år: 3 Rdr. lmt; för ¼ år: 1,75 Rdr. lmt, postförvaltarearvodet inberäknadt; lösnummer 15 öre.— Preummeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Normalmsgatan N° 5.

April
d: 17.

— Nå! har ni mycket att göra på kontoret denna tid på året?
— Ja vi ha så mycket att göra att vi ej få fru-

kost förr, än på eftermiddagen.

— Det var ingenting; — vi få ej spisa frukost förr, än andra dagen på morgonen.

STOCKHOLMS
Deklamationer i nyaste stil.
 (af Jeppe)

Har du ej någon vänlig blick att ge åt barndoms-vännan?

Ingen hand att räcka åt den olyckliga, du älskat förr?

Tror du jag står på ro-sor här?

Och visar min lefnads-lycka leende ifrån mig.

Och rycker utan smärta ur mitt bröst,

Ett hopp, som växt till-hopa med mitt väsen.

Var icke du mitt hjertas morgondröm?

Ack! allt, hvad lifvet stort och ädelt bar, tog dina an-letsdrag inför mitt öga.

Konstnärer.

(af Habo)

Tallrikskonstnär.

Vinkonstnär.

En ungarls missöden.

(Fri bearbetning efter Engelskan af G. U.)
(Fortsättning)

flög en nattblacka öfver den smala vägen. Allt var stilla och vittnade om hvila. Snart stod jag vid trädgårdsmuren. I ett skutt var jag uppe på den samma; och i nästa minut hade jag redan tyst och försigtigt halat mig ned i trädgården. Lika snart hade jag nått boningshuset och, smygande på gräsmattan, befann jag mig ett tu tre bredvid hundkojan och tätt under Ephigenias fönster, utan att hafva gjort minsta buller. Varsamt kastade jag ett par medtagna småstenar på hennes fönster, men nu vaknade gårdvaren och började ett ilsket skall. Strax derpå öppnades Ephigenias fönster. Då hon blef mig varse, besvor hon mig att genast återvända hem, ty om hennes bror vaknade, skulle det blifva en förskräcklig scen. Jag var dock fast i mitt beslut. Jag försäkrade att jag ej skulle återvända förr, än hon skänkt mig ett samtal mellan fyra ögon. Ephigenia bedyrade att hon ej kunde komma ned, ty porten var stängd och nyckeln hos brodern. Den förskräcklige gårdvarens skall tilltog dock ständigt, men lyckligtvis stod kojan så långt från väggen, att han ej kunde nå mig. På en gång fick jag en lycklig idé. Spalieren var ju en ypperlig stege, vida bekvämare än riddartidens silkesstegar, och i ett nu stod jag i rummet vid min huldäs sida. Ephigenia besvor mig att lemna henne, och varnade mig för hennes vildsinte bror, samt en slyngel, som just var på besök hos honom och som han

ville att Ephigenia skulle skänka sin hand, sitt hjerta och sin förmögenhet. Vi blefvo dock hastigt afbrutna af brodern och hans vän, hvilka, väckta af hundens skall, skyndat att tillkalla ett par af drängarne; och nu stodo alla fyra utanför fönstret beväpnade med knölpåkar. Det måste vara en inbrottstjuf, han har inträngt i min systers rum, kanske mördat henne, skrek brodern och i nästa minut börde jag hela hopen komma trappan uppför och med en vild svordom störtade han emot mig. Jag ansåg hvarje dröjsmål farligt och försvann genom fönstret. Vare sig nu att spalieren var gammal och murken, eller att mina fiender lossat den från väggen, nog af, jag föll med blixstens snabbhet till marken, dragande hela spalieren öfver mig och gårdvaren, som just i samma ögonblick bet sig fast i mitt ena ben. Intrasselad i hundrofvans långa fina refvor, arbetade jag att komma loss, och vid hvarje ansträngning, som skaffade mig större utrymme, befriade sig äfven gårdvaren. Nu äntligen var jag fri från den last, som hvilade på mig, men gårdvaren hade fattat tycke för mina frackskjört. Jag stretade, men han höll fast tag. Äntligen lossade skjörten från lifvet och jag var fri. Det var hög tid, ty mina förföljare voro redan ute genom porten. Jag sprang till trädgårdsmuren, för att klättra öfver densamma och vinna fria fältet, men tog fel och råkade på en vattenfylld graf, som stängde vägen för mig. Jag måste böja omkring densamma och mina förföljare, som genskjöto mig, hunno mig betydligt närmare. Nu var jag dock vid muren, men icke der jag kommit in i trädgården. Den var här betydligt högre. Ingen tid var dock att för-

Konstnärer.
(af Habo)

Tonkonstnär.

Färgkonstnär.

lora; jag klättrade upp på densamma och råkade att i brådskan slå omkull en af de bikupor, som der voro uppställda. Bien, störda i sin ro, började sticka mig. Mina förföljare voro redan vid murens fot. I förtviflan, samt för att befria mig från de flygande plågoandarna, fästade jag hastigt den kullslagna kupan och kastade den rätt i ansigtet på min rival. Verkan var god och jag fattade redan kupan nr 2, för att skicka samma väg, då brodern redan var med båda händerna uppe på muren. I ett nu höjde han sig på armarne och öfverdelen af hans kropp skjöt upp öfver murens öfverkant. Bakom mig var qvarndammen och reträtten sålunda afbruten. Här var ej tid att kasta bort flera kupor. Nu gällde det en strid på lif och död. En satanisk idé uppstod hos mig. Jag skyndade mot honom, lyfte kupan i höjden och, med en kraftig ansats, hade jag trädt henne fast och stadigt öfver hans hufvud. Härvid lossade de stenar jag stod på; jag förlorade fotfästet och försvann i djupet.

(Fortsättning.)

»Ack Dick, jag har begrafvit min broder sedan vi sist sågo hvarandra!» »Det var bra» svarade Dick. — »Hvad menar ni, min herre? förklara er!» — »Nä,» svarade Dick — »hade det varit bättre om han fått ligga obegraven?»

En gammal ungarl som råkade få fatt i en bok med illustrationer, hvarest en man representerades knäböja för en qvinna, utbrast: »Förr, än jag skulle knäböja för en qvinna, lindade jag en snara om halsen på mig, och upphörde att lefva.» Och vändande sig till ett ungnärvarande fruntimmer frågade han: »Anser icke också ni, att det vore det bästa jag kunde göra?» — »Det vore utan tvifvel det bästa för fruntimmeret i fråga,» lå det sarkastiska svaret.

Miss Tuck säger, det är samma förhållanden med gamla ungarlar, som med gammalt bränsle; det är temligen svårt att få dem att fatta eld, men råka de en gång i låga, brinna de ovanligt häftigt.

STOCKHOLMS

PUNSCHK

1873

N° 4.

Pris för helt år: 5 Rdr. Rmt; för ½ år: 3 Rdr. Rmt; för ¼ år: 1,75 Rdr. Rmt, postföretagskostnaden inberäknadt; lömskumner 15 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Litografiska Anstalt" Normalmsgatan N° 5.

April
d: 24.

Illustreret af J. J. och S. S. i Stockholm.

— Jag tillbringar hvarje afton på någon föreläsning, utom de aftnar, då jag har föredrag i anatomi uti Högskolan. Hvar förmiddag författar jag.

— Och om nätterna?
— Tänker jag.
— Du är sublim Emelie!

Studentlif.
(af Barocco)

(Ur ett bref till Pappa.)
... — »Flitens lampa brinner i mitt rum till långt fram på morgonen. Slocknar den af brist på olja, så arbetar jag vid skenet af fotogenköket.»

— — — »Middag för 7 riksdaler i månaden är nog billigt, »men köttet är så gru-u-u-uffligt svagt.»
(fria variationer ur »frihetsbröderna»)

På Hasselbacken.
(af Jeppe)

— Jag får paltbröd och hafresoppa hemma.
— Ska' vi inte ta'en tur till Hasselbacken?

— Min älskade vän! — Ett högst angeläget sammanträde nögdar mig att i dag äta middag ute. Au revoir.
Din Johan.

På Hasselbacken.

(af Jeppe)

— Skål, bror! — Det här är styfvare än paltbröd.

— Du är väl inte chikanerad min gumma, att jag kommer litet sent? —

— Gud, så echaufferad du ser ut!

En ungarls missöden.

(Fri bearbetning efter Engelskan af G. U.)

(Slut.)

Huru många kallsupar jag sväljt vet jag ej, men väl att jag blef halfdöd uppdragen af ett par mjölnardrängar, som troligen hört stojet och kommit ut, för att se hvad som var på färde. De hade sett mig falla från muren och skyndade att fiska upp mig.

Jag hade dock knappast åter kommit till sans, när min rival och en af drängarne kommo springande genom gårdegrinden mot qvarnbron, skrikande, att mjölnardrängarne skulle hålla mig fast. Jag hade dock ej väl fått syn på fienden förr än jag tog till fötter och rusade vägen framåt mot skogen. Jag hade väl sprungit ett par tusen fot, då jag upphann en bonde, som for hem från qvarnen med mäld. I ett språng var jag uppe i vagnen, ryckte piskan från bonden och piskade på hästarne allt hvad jag förmådde. När mina förföljare, med hvilka mjölnardrängarne nu äfven förenat sig, sågo mig på qvarnlasset, ropade de åt bonden, att stanna och fasthålla mig. Denne trodde helt visst, att jag var en tjuf, och fattade tag i tömmarna, men jag gaf honom ett kraftigt rapp med piskskaftet. Nu fattar han uti mig sjelf. Jag sätter mig till motvärn och söker befria mig, men förgäfvets. Vi råka i ett vildt handgemäng, medan hästarne, skrämde af skrik, höjningar och svordomar, rusa vägen framåt med allt mer ökad fart. Nu gör bonden en kraftig ansträngning för

att kasta mig baklänges på mjölsäckarna. Jag likaså för att undvika faran, och i ett nu rulla vi från lasset. Fallet var döfvande. När jag kom till sans, befann jag mig liggande i min säng och läkaren stod vid min sida. — Jag förbigår mina skador och min sjukdom. Ett par veckor derefter var jag åter på benen. Ephigenias bror inträdde med några vänner. Man öfverhopade mig med skymford. Jag var ett åtlöje uti hela staden, sade man mig. Brodern fordrade, understöddaf sina vänner, att jag skulle afstå från hvarje tanke på ett giftermål med hans syster. Jag lemnade mitt samtycke och skref ett bref till Ephigenia, hvaruti jag sade henne ett farväl för alltid, samt packade derefter mina saker och reste till hufvudstaden.

Hvad hade jag vunnit på denna min kärlekshandel? Jag fick: 1) betala en gigg, som blifvit alldeles sönderslagen; 2) betala skadeersättning för hästen, som blifvit bruten i bogen och fått hasorna sönderslagna; 3) betala ersättning och läkarhjälp åt bonden, som brutit en arm i fallet från qvarnlasset; 4) betala bikuperna till Ephigenias bror; 5) voro tvenne splittrerna kostymer förstörda och min bästa peruk troligen söndertrasad under qvarnhjulen. Jag var dessutom mörbultad, sönderslagen, stungen af bin samt ett åtlöje för mina bekanta. Det var mer än tillräckligt att göra slut på mina kärleksgriller.

Här sitter jag nu rökande min pipa, nöjd, men icke lycklig, samt med föresats att förblifva ungarl för alltid.

I Kungsträdgården

(af Barocco)

— Håhå jaja! människan är ändock ett skröpligt käril, lilla fru Andersson. Här sitta vi nu och se så många vackra klädningar, men när vi komma hem, så ha vi glömt hur de såg ut hvarenda en.

Ett fruntimmer, som blifvit enka genom Chicagos brand, har nyligen blifvit omgift. Hennes andre man kallar henne: ett minne från den stora branden.

En af våra vänner, hvilken helt nyligen råkade komma öfver ett vetenskapligt arbete, som afhandlade ljusets hastighet, säger, att han nu har ganska lätt att förstå hur det kommer sig, att hans gasräkning på en ganska kort tid antager så stora dimensioner.

»Min son» yttrade en lärare af ganska tvetydig moral, men af ett allvarligt yttre, på samma gång läggande sin hand på lärjungens skuldra. »Jag tror sannerligen, att satan har fått fatt i dig.» — »Det tror också jag,» lät svaret.

En viss Mr.... låter veta, att han eger en skarp klinga, för att dermed tukta dårar och skälmar. En af hans antagonister hoppas, att hans vänner måtte taga den ifrån honom, ty han kunde eljest lätteligen begå sjelfmord.

I en amerikansk tidning (Times) stod för några år sedan att läsa, det en Mr Brown »hade begått sjelfmord genom att hänga sig.» Tvenne dagar derefter uppträdde Mr Brown personligen hos redaktören, presenterade sig sjelf, och tillkännagaf att

han ännu icke hängt sig, och fordrade att tidningen skulle taga tillbaka sin uppsats. Redaktören svarade helt lugnt, att Times aldrig toge någonting tillbaka, eller gjorde några rättelser. Om vi började göra dylikt, skulle publiken icke hafva något förtroende till våra meddelanden.» — »Men hvad är då att göra?» utbrast Mr Brown häpen. »Som ni ser, har jag icke hängt mig, jag är ju icke död.» — »Förlåt mig, min herre» svarade den orubblige redaktören. »Times har sagt, att ni är död. Vi veta icke af att ni är lefvande. Vi kunna icke taga tillbaka ett enda ord. Ni är död, och borde blifva begravnen, men vi kunna möjligen göra så mycket för er: Ni kan offentligöra, under rubriken »födde» ett tillkännagifvande med ert eget namn, att ni har blifvit född igen. Vi bevisa er derigenom en stor ynnest, Mr Brown.»

En ung hetlefrad officer yttrade i en dispyt, rörande en hederssak, till sin motståndare: »Emottager ni icke min utmaning, skall jag låta ert namn offentligent skyldra i tidningen.» — »Gör det,» svarade den andra, »jag vill hellre uppfylla ett dussin tidningar, än en likkista.»

Goda föresatser äro af samma beskaffenhet som afdånade fruntimmer: de böra alla atföras.

STOCKHOLMS

PUNSCOK

1873

N° 5.

Pris för helt år: 5 Rdr. Rmt; för ½ år: 3 Rdr. Rmt; för ¼ år: 1,75 Rdr. Rmt, postförvaltarearivudet inberäknadt; lösummer 15 öre. — Preummeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde preummerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt"

Normalmsgatan N° 5.

Tr. hos Schiachter & Seedorff.

Maj

d: 1.

Talaren. Jag har äran att tömma världens och värdinnans skål.

En af gästerna till sin granne: Jag tror min själ att den tjocke redan tömt den.

Första Maj och andra Maj
(af Jeppe).

- Kom hem ordentligt i natt, käre herre.
- Christine måtte tro att jag är omyndig.
- Tag vara på sina nya gångkläder, säger jag!

- Hvilken bör vara myndig här i världen... inte är det kvinnan, det är säkert.

»God morgon Patrik! Du har då äntligen fått dig en ny rock, ser jag, men den tyckes icke passa dig särdeles väl.» — »Det är alls inte att undra på. Jag var inte med sjelf, när skraddaren tog mått till den.»

Följande tillkännagifvande stod att läsa i en utländsk tidning: »Skulle den gentleman, som stal mina meloner förliden lördagsnatt, vilja vara af den godheten att återlemna några kärnor, vore jag särdeles tacksam, ty melonerna voro af ett sällsynt slag.»

En äkta man, som beklagades af sina vänner öfver hustruns plöteliga försvinnande, utbrast ifrigt: »Beklaga mig icke förr, än hon återvänder.»

»Mamma,» yttrade en liten gosse, som blifvit tillsagd att torka en handduk framför eldbrasan, »är den färdig, när den är brun?»

»Mamma,» frågade en flicka, som skulle gifta sig: »huru länge brukar smekmånaden vara?» — Modren: »Till dess frun begär penningar af sin man, mitt barn.»

En ung predikant yttrade en gång: »I dag har jag predikat för en församling af åsnor!» — »Och ni kallade dem ändock edra älskade bröder?» inföll en åhörare.

»Ack, herr domare!» utbrast en kvinna, bönfallande för sin man, som stod anklagad, att hafva misshandlat henne med en eldgaffel, »han har icke alltid varit på detta vis. Det fanns en lycklig tid, då han endast slog mig med knytnäfvarne.»

»Pat! Hvad är det för väsen nere på gatan?» frågade en engelsman sin irländske betjent. — »Åh just ingenting, herre,» svarade denne, »man tvingar endast en ung man att inträda som frivillig i arméen.»

Fantasier
(af Habo).

— Hör du bror, hvarför ha de klistrat upp två affischer öfver samma spektakel?
— Det är väl för att vi båda två ska kunna läsa't.

— Käre pastor, tag sig tillvara, här har mängen åsna förut ramlat ned.

Vinterbilder 1873.

— Den Stockholms Punschen, den är då förvånande trefflig!

Från barnkammaren

(af Barocco.)

— Lilla fröken är bjuden på bal till baron Z. i afton.
— Usch så tråkigt! Skall man nu tvätta sig igen!

— Och lillpysen som varit i julottan! Nå, det var väl kallt i kyrkan?
— Uss nej, de va så vajmt, så de jök uj mun på folket.

En yankee, som berättade för en engelsman, att han vid ett visst tillfälle skjutit niohundra nittionio beckasiner, tillfrågades af denne, hvarföre han icke lika så gerna sade sig skjutit tusen, som niohundra nittionio. »Nej!» svarade han, »det skulle litet löna mödan att säga en osanning, för en enda beckasins skuld.»

Detta svar kom engelsmannen nästan att baxna, men han beslöt inom sig, att icke blifva i någon mån underlägsen och började omtala en lång historia om en man som summit från Liverpool till Boston. »Såg ni honom?» sporde yankeen. — »Lika tydligt som jag nu ser er. Jag befann mig om bord på en paketbåt, stadd på samma resa, och vårt skepp passerade honom en mil utanför inloppet till Boston.» — »Godt! Jag är glad, att ni såg honom, främling; ni är då ett vittne att jag verkligen gjort det. Det var mig som ni såg,» utbrast yankeen.

Herr Adolph var en klyftig ung man, åtminstone ansåg han sig sjelf vara fullkomlig. Det var hans fasta öfvertygelse, att han vis a vis det täcka könet var oemotståndlig. En afton, då han befann sig på operan, tillsammans med några vänner, inträdde i logen

bredvid en ung skön dam, som tycktes vara alldeles ensam. Han blinkade åt sina kamrater och förklarade, att han måste göra en eröfring. Ett ögonblick sedan inträdde han också i den närliggande logen och tog, utan vidare ceremoni, plats vid den unga damens sida. Denna blickade upp helt öfverraskad. Adolph antog ett af sina mest förföriska leenden och bad om ursäkt. Han måste hafva begått ett misstag; han trodde sig i henne hafva igenkänt en ung dam bland sina bekanta; etc. Den sköna okända underrättade honom att han verkligen hade begått ett misstag. »Emellertid» vågade Adolph invända, »hoppas jag icke hafva gjort något intrång.» Den unga damen svarade icke ett ord, utan fäste sin uppmärksamhet vid scenen, der ridån i detsamma uppgick, och tycktes följa stycket med största intresse. Adolph hemtade emellertid nytt mod, och började åter tilltala sin granne. Med en ljungande blick ur de mörka ögonen vände hon sig hastigt emot honom, utbristande: »min herre! er närvaro besvärar mig!» — »Bevara mig!» utbrast Adolph, dragande sig tillbaka med tillgjord förskräckelse, »åt inte upp mig!» Den sköna obekanta svarade med ett ljust, obeskrifligt hänförande leende: »Frukta ingenting, min herre, jag är judinna och min religion förbjuder mig att förtära svinkött!»

STOCKHOLMS

PUNSCH

1873

Nº 6.

Pris för helt år: 5 Rdr. Rmt; för ½ år: 3 Rdr. Rmt; för ¼ år: 1,75 Rdr. Rmt, postförvaltarearvodet inberäknadt; lösummer 15 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad lörde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt"

Norrmalmsgatan N° 5.

Tr. hos Schiachter & Seedorff.

Maj
d: 8.

Landtbon. Söta Emelie! Hvad ni ä' lyckliga ni Stockholmare. Tänk bara den Kungsträdgården! Här hör man ju musik från tre håll, från Blancs café, Berns salong och Strömparterren. O, så gudomligt!
Stockholmskan. Ja visst, kära du; vi skulle till och med kunna berga oss med mindre,

Kaffestudier. (af Ot.Br.)

Vid Bosphoren.

Vid Munkbron.

I kyrkan (af Barocco).

— Hör du min gumma! Om jag skulle somna, så väck mej, när presten ber för en »fridsam och lycklig sammanlefnad», för då vill jag vara med på ett hörn

— Ack, en så vacker student der står på gängen!
— Tyst han såg på mig!
— Nej det var på mig... Sitter hatten rätt?

En själasörjare, som under en längre tid ifrigt bemödat sig att omvända en af sina församlingsbor, hvilken var känd för sitt lastbara lefnadssätt, blef slutligen afvisad med följande: »Ni gör er förgäfvets möda, doktor; ni kan icke förmå mig att förändra min religion.» — »Det önskar jag icke heller, utan tvärtom.» — »Hvad menar ni dermed?» frågade mannen, »Jag önskar att religionen skall förändra er,» svarade själasörjaren.

En fru skref en dag till sin frånvarande man följande bref, som förtjenar att anföras, såsom ett mönster i sitt slag. »Min bäste vän! Jag skrifver nu till dig, emedan jag ingenting annat har att göra, och slutar, emedan jag ingenting har att säga.»

En amerikansk gentleman, som red en häst af ett temligen anspråklöst utscende, frågade en neger, som han mötte under vägen, huru långt det var till den närmaste staden. Med ett föraktligt grin, som visade den glänsande tandraden från öra till öra, blickade negern på ryttarens häst och svarade: »Med denna der häst, massa, vara just fjorton mil. Med en mycke go häst sju mil; men om ni ha, massa Semmys häst, bevars! ni vara der nu.»

Det hände en afton, att lord John Russel lät hemta en vanlig »cab,» för att föra sig från parlamentshuset till sitt palats vid Cherham Place. Han lemnade kusken betalning, men när han sednare på qvällen, med vanlig noggrannhet, öfverräknade sin kassa och antecknade de utgifter, som blifvit gjorda under dagens lopp, fann han sig vara på nitton shillings balance. Han gjorde den slutsatsen, att han af misstag lemnat kusken en sovereign (20 sh:) i stället för ett shillingstycke. Följande dagen frågade han vaktmästaren i öfverhuset, om den »e» trodde sig kunna igenkänna och få reda på körsvennen. Kusken blef också funnen. Lord John påminde honom om det gjorda misstaget. Kusken kunde ej förneka förhållandet och erkände sin förseelse. Lord John fordrade att penningarne skulle ögonblickligen återställas. »Omöjligt hans lordskap!» svarade kusken med ett bredt grin. »Omöjligt!» — »Och hvarföre?» sporde den store statsmannen. — »Ser ni mylord: jag trodde att en så förnäm herre som ni ville skänka dessa pengar åt mig stackare såsom minne af den stora äran att hafva fått köra mylord; och som mina stöflar voro obeskrifligt gamla och utslitna, köpte jag mig ett par nys. — och här äro de!» tillade han pekande på sina temligen snygga fortkomstledamöter.